

gevinst ved blot at tage nogle få timers arbejde om ugen. Sådan er det heldigvis stadig væk. Hvis et ægtepar med børn har 5 timers arbejde om ugen hver, vil parret ofte, afhængig af boligstøttens størrelse, kunne få en gevinst efter skat på 1.000 kr. pr. måned og ofte mere.

Kl. 10.10

Forligspartierne var godt klar over, at en sådan kur ikke ville virke fra den ene dag til den anden. Så nemt var det trods alt ikke at få arbejde dengang. Men det ændrede ikke ved enigheden om, at det skulle kunne betale sig at tage et arbejde den dag, det blev tilbudt, og at også den ikkearbejdsmarkedsparate, når alt kom til alt, skulle have en tilskyndelse til at komme i arbejde. Vi var enige om, at det ville være forkert at lade disse mennesker være uden en indkomstfremgang den dag, det lykkedes dem at finde et arbejde.

Det er fortsat regeringens politik, at det altid skal kunne betale sig at arbejde, og her vil jeg så inddrage kulegravningsrapporten, som netop viser, at kontanthjælpsloftet indebærer, at de fleste har en økonomisk gevinst ved at arbejde. Det fremgår, at effekterne af loftet umiddelbart er svære at måle, men undersøgelsens resultater tyder på, at flere kommer i beskæftigelse omkring det tidspunkt, hvor kontanthjælpsloftet får virkning.

Men kulegravningen viser også, at loftet ikke altid er en tilstrækkelig betingelse for at få flere i arbejde. Det har åbnet mine øjne for, at vi må sætte mere fokus på de andre barrierer for, at kontanthjælpsmodtagere kan komme i arbejde: misbrugsproblemer, ringe kvalifikationer, alt for ringe danskundskaber for indvandrere og kvaliteten i indsatsen i øvrigt.

Ikke at det er noget nyt. Regeringen lancerede allerede i 2002 initiativet »Det fælles ansvar« rettet mod de mest udsatte med henblik på at hjælpe dem til en meningsfuld tilværelse og styrke deres muligheder for at indgå i og bidrage til samfundets fællesskab. Dette er fulgt op af »Det fælles ansvar II« fra 2006, som er en handlingsplan, der har til formål at styrke de udsattes sociale netværk, give dem mere struktur i deres hverdag og mulighed for at indgå i nye sociale fællesskaber. Det er en nyordning, hvor det offentlige kommer de udsatte i møde, hvor de er og lever. Der er afsat 620 mio. kr. til dette formål.

Nogle af de udsatte kan komme til at klare sig selv, hvis de får en hjælpende hånd. Den skal vi give dem. Det nye er, at vi vil møde samfundets svage der, hvor de er. Nogle vil med den rette

støtte kunne træde ind på arbejdsmarkedet på normale vilkår, andre vil kunne bestride et arbejde som støttet beskæftigelse. Målet er ikke nødvendigvis fuldtidsbeskæftigelse fra dag et, men det er regeringens opfattelse, at en lille tilknytning til arbejdsmarkedet er bedre end slet ingen.

På mit eget lovområde har vi investeret næsten lige så mange penge, altså godt og vel en halv milliard kroner, til kommunernes indsats for de svageste grupper i kampagnen »Ny chance til alle«, og i velfærdsaftalen forpligtes kommunerne til systematisk at tage fat i de kontanthjælpsmodtagere, der har fået støtte i lang tid.

Noget kunne tyde på, at de regelsæt, der danner grundlag for sagsbehandlingen i jobcentre, er blevet ret komplicerede. Derfor har jeg tilkendegivet, at regeringen i starten af det nye år tager fat på at få luget ud i mere eller mindre overflødige regler og procedurer. Det vil vi gøre sammen med medarbejderne i de nye jobcentre. Målet er at frigøre ressourcer, så der bliver mere tid til at hjælpe de mennesker, det hele handler om.

Jeg har således store forventninger til, at de nye jobcentre vil bringe mere effektivitet, mere ensartethed og mere gennemsigtighed ind i jobindsatsen, for med dem tager vi det bedste fra AF og det bedste fra kommunerne og lægger det under samme tag. Vi høster frugterne af at blande AF's erfaring med at få ledige i job med kommunernes erfaring med at tage hånd om mennesker på kanten af arbejdsmarkedet.

Når jeg ser sådan en forespørgsel som F 19, kan jeg ikke lade være at nævne forskellen på det menneskesyn, som forslaget er udtryk for, og det menneskesyn, regeringen har. Det, at nogle mennesker er på kontanthjælp i mange år, får øjensynlig nogle til at mene, at de må have så store problemer, at det nok er bedst at lade dem være. Det er synd at forstyrre dem med krav om rådighed og fremmøde. De kan vel lige så godt komme på førtidspension eller en anden permanent ordning.

Kl. 10.15

Regeringen har svært ved at forstå den holdning, også set i lyset af, hvad de samme partier har givet udtryk for tidligere. Nogle husker, at De Radikale i forbindelse med førtidspensionsforhandlingerne udtalte, at det er en menneske ret ikke at blive opgivet. Jeg ved ikke, om det passer, for jeg deltog ikke i disse forhandlinger, men må i alt fald konstatere, at det mener De Radikale efter alt at dømme ikke i dag.